

Arrest

nr. 76 966 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. C. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Samashki, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Uw enige broer, M. S-K. (...), was sinds 1999 betrokken bij rebellenacties. Hij was emir van een rebellengroepering. Sinds 2001 verbleef u samen met uw moeder, M. Z. (...) (O.V. X), en verschillende andere familieleden in een vluchtelingenkamp in Sleptsovsk, Ingoesjetië. Leden van ordediensten kwamen daar regelmatig bij

jullie langs omdat ze op zoek waren naar uw broer. Eind 2004 keerden jullie terug naar Samashki. Enkele maanden later vielen de ordediensten jullie huis binnen op zoek naar uw broer. Daarom veranderden jullie regelmatig van woonplaats. De ordediensten bleven jullie echter lastigvallen. In deze periode werd uw moeder een keer meegenomen voor ondervraging. Ze werd toen zwaar geslagen. Twee van uw zussen, S.(...) en M.(...), werden ook meegenomen voor ondervraging. I.(...), één van de zonen van uw oom S. U. (...), werd gearresteerd door de ordediensten. Hij werd door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens deelname aan rebellenacties. Andere familieleden van u kregen eveneens problemen met de ordediensten omwille van uw broer. Op 7 december 2005 werd uw broer in Sleptovsk gedood door de ordediensten. Op de dag van zijn begrafenis verbleef u samen met uw moeder bij uw oom S. U. (...). 's Nachts vielen leden van de ordediensten op een erg gewelddadige manier zijn huis binnen. Ze voerden een huiszoeking uit. U en uw moeder namen in deze periode verschillende keren contact op met medewerkers van de mensenrechtenorganisatie "Memorial" die informatie over de moord op uw broer en de invallen bij jullie thuis op hun website plaatsten. Na de dood van uw broer verbleven u en uw moeder samen met zijn vier kinderen op verschillende plaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. De ordediensten traden in die periode niet meer zo gewelddadig op tegen jullie, maar ze kwamen regelmatig langs om jullie te controleren en te ondervragen over de activiteiten van uw broer. V.(...), het zoontje van uw broer, leed al sinds hij enkele maanden oud was aan een ernstige vorm van tbc. Omwille van jullie problemen met de ordediensten waardoor jullie telkens verhuisden was het niet mogelijk om hem voor een langdurige behandeling in een ziekenhuis te laten opnemen. Eind 2009 werd een vermeend lid van de rebellengroep van uw broer aangehouden. Hij vertelde de ordediensten dat uw broer ergens wapens zou verborgen hebben en dat u en uw moeder hiervan op de hoogte waren. In januari of februari 2010 vielen de ordediensten een eerste keer opnieuw bij jullie binnen. Daarna gebeurde dit nog enkele keren op verschillende plaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Jullie namen opnieuw contact op met medewerkers van de mensenrechtenorganisatie "Memorial" die jullie de raad gaven om het land te verlaten. In januari 2011 vertrok u samen met uw moeder en twee kinderen van uw overleden broer met de wagen naar Wit-Rusland. Daar stapten jullie in een andere wagen waarmee jullie naar België reden. Jullie vroegen op 20 januari 2011 asiel aan.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden u en uw moeder de volgende documenten voor: kopies van enkele bladzijden uit uw intern paspoort en uit dat van uw moeder, de overlijdensakte van uw broer, een kopie van een document met medische vaststellingen aangaande de dood van uw broer, de aktes betreffende de erkenning van vaderschap van de vier kinderen van uw broer, kopies van de geboorteaktes van V.(...) en N.(...), verschillende documenten met betrekking tot de toekenning van de voogdij over de kinderen van uw overleden broer aan uw moeder, verschillende internetartikels in verband met de dood van uw broer, en enkele foto's van uw broer.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van de voormalige betrokkenheid van uw overleden broer, M. S-K. (...), bij rebellenacties.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Zo verklaarde u dat de ordediensten sinds begin 2010 tot aan jullie vertrek uit het land begin 2011 meerdere keren bij jullie binnengevallen zijn. U verklaarde dat ze eind 2009 een man gearresteerd hadden op beschuldiging van lid te zijn van de rebellengroep van uw vermoorde broer. Deze persoon zou de ordediensten verteld hebben dat u en uw moeder op de hoogte waren van de bergplaats van de wapens van uw broer. Behalve dat hij ook in jullie dorp woonde, konden noch u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 13-14), noch uw moeder (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M. Z. (...), d.d. 09/06/2011, p. 4), enige verdere informatie verschaffen aangaande deze persoon, terwijl zijn arrestatie volgens u toch de oorzaak was van het feit dat jullie problemen met de ordediensten plots verergerden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 9). Jullie bleken niet eens zijn naam te weten. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om meer informatie te bekomen aangaande de identiteit van deze persoon en de concrete beschuldigingen tegen hem. U hebt echter nagelaten om dit te doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 17). Verder verklaarde u dat u via de telefoon van één van uw zussen, die ook in Samashki woont, vernomen hebt dat leden van ordediensten na jullie vertrek naar jullie zijn komen vragen bij de burens. U kon echter niet zeggen tot welke ordediensten deze personen behoorden. Toen u gevraagd werd of u en uw moeder ook officieel gezocht worden door de autoriteiten, veronderstelde u slechts dat dit niet het geval was, maar daar was u eigenlijk niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 5-6). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerd vrees voor vervolging ernstig.

Er dient ook op gewezen te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten met de verklaringen afgelegd door uw moeder waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ernstig ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat de ordediensten in de periode volgend op de dood van uw broer in december 2005 tot het moment van de arrestatie van een vermeend lid van zijn rebellengroep in 2009 regelmatig bij u en uw moeder langskwamen. In die periode gedroegen de ordediensten zich niet gewelddadig tegenover jullie, maar kwamen ze jullie slechts controleren. Ze ondervroegen u en uw moeder toen ook dikwijls over de activiteiten van uw broer. U preciseerde dat jullie in de aangehaalde periode zeker elke maand bezoek kregen van de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 10, 12-13, 17). Uw moeder beweerde echter in strijd met uw verklaringen dat de ordediensten gedurende deze periode helemaal niet meer persoonlijk bij jullie langsgesproken zijn, maar dat ze jullie enkel in het oog hielden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M. Z. (...), d.d. 09/06/2011, p. 4-5). Toen uw moeder vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had ze hier geen afdoende uitleg voor. Ze bleef enkel bij haar verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M. Z. (...), d.d. 09/06/2011, p. 5), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven werd.

U stelde voorts dat V(...), het zoontje van uw overleden broer dat aan een zware vorm van tbc leed, enkele keren voor korte tijd een medische behandeling onderging in verschillende ziekenhuizen in Tsjetsjenië. U verklaarde echter dat jullie hem niet voor een langdurige behandeling elders in de Russische Federatie in een ziekenhuis konden laten opnemen, omdat jullie voortdurend werden lastiggevallen door de ordediensten en om die reden telkens van woonplaats moesten veranderen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 13, 15). In de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw moeder daarentegen dat uw neefje gedurende twintig maanden behandeld werd voor tbc en hartproblemen in een ziekenhuis in Tjumen (zie vragenlijst CGVS d.d. 24/03/2011, p. 3), gelegen in de Russische Federatie en meer bepaald in de regio Siberië. Ze situeerde deze ziekenhuisopname in 2008. Toen u met deze verklaringen van uw moeder geconfronteerd werd, beweerde u slechts dat u zich dit dan niet meer herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 17-18), wat weinig aannemelijk is, te meer daar u toch verklaarde dat u na de dood van uw broer altijd samen met uw moeder en uw neefje was.

Uw moeder stelde tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal dan weer in strijd met haar eerdere verklaringen dat uw neefje behalve voor korte tijd in ziekenhuizen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië nooit elders in de Russische Federatie een medische behandeling ondergaan heeft. Toen uw moeder vervolgens op haar eerdere verklaringen in de vragenlijst gewezen werd, beweerde ze niet meer te weten dat ze dergelijke verklaringen had afgelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van M. Z. (...), d.d. 09/06/2011, p. 6), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas, met name op het verdere verloop van jullie problemen met de ordediensten na de dood van uw broer, ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven konden noch u noch uw moeder enige originele officiële en recente identiteitsdocumenten voorleggen. Jullie legden slechts kopies voor van enkele bladzijden uit jullie interne paspoorten waaraan maar weinig bewijswaarde gehecht kan worden, aangezien gekopieerde documenten gemakkelijk te vervalsen zijn en het slechts enkele pagina's betreft. U verklaarde jullie originele interne paspoorten bij één van uw zussen in Dagestan te hebben achtergelaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2011, p. 6). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. Door het ontbreken van jullie interne paspoorten kan namelijk geen uitsluitel gegeven worden over waar jullie binnen de Russische Federatie jullie laatste registratieadres hebben gehad, waar jullie in de periode vóór jullie vertrek naar België verbleven hebben (zo blijkt de door u voorgelegde kopie van de geboorteakte van het dochtertje van uw overleden broer, namelijk N.(...), dat sinds zijn dood bij jullie verblijft in april 2007 uitgereikt te zijn in Azerbeidzjan), en of jullie de mogelijkheid hadden om in een derde land op een legale manier te verblijven. Jullie brachten de Belgische asielinstanties bovendien geen enkel ander document aan waaruit zou blijken dat jullie in de periode vóór jullie verklaarde vertrek uit jullie land in Tsjetsjenië zouden hebben verbleven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De aktes betreffende de erkenning van vaderschap van de vier kinderen van uw broer, de kopies van de geboorteaktes van V.(...) en N.(...), en de documenten met betrekking tot de toekenning van de voogdij over de kinderen van uw overleden broer aan uw moeder, bevatten louter persoonsgegevens van de kinderen van uw broer en gegevens betreffende de voogdij over hen die hier niet in twijfel getrokken worden. De overlijdensakte van uw broer, de kopie van een document met medische vaststellingen aangaande de dood van uw broer, de internetartikels in verband met de dood van uw broer, alsook de foto's van uw broer staven de familieband met uw broer en zijn problemen met de autoriteiten omwille van zijn deelname aan rebellenacties, waaraan in deze beslissing evenmin getwijfeld wordt. Deze documenten bevatten echter geen informatie die bovenstaande

vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw actueel vervolgingsprobleem omwille van de rebellenactiviteiten van uw broer in positieve zin kan wijzigen. Deze documenten kunnen uw asielaanvraag niet staven.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw moeder, M. Z. (...) (6.754.798), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Samashki, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Uw enige zoon, M. S-K. (...), was sinds 1999 betrokken bij rebellenacties. Hij was emir van een rebellengroepering. In deze periode verbleef u samen met uw dochter, M. R.(...) (O.V. 6.754.794), en verschillende andere familieleden in een vluchtelingenkamp in Ingoesjetië. Leden van de ordediensten kwamen toen regelmatig bij jullie langs omdat ze op zoek waren naar uw zoon. In 2004 keerden jullie terug naar Samashki. Enkele maanden later vielen de ordediensten bij u en uw dochter R.(...) binnen op zoek naar uw zoon. Daarom veranderden jullie regelmatig van woonplaats. De ordediensten bleven jullie echter lastigvallen. In deze periode werd u een keer meegenomen voor ondervraging. U werd toen zwaar geslagen. Twee van uw andere dochters werden ook meegenomen voor ondervraging. I.(...), één van de zonen van uw broer S. U. (...), werd gearresteerd. Hij werd later door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens deelname aan rebellenacties. Andere familieleden van u kregen eveneens problemen met de ordediensten omwille van uw zoon. Op 7 december 2005 werd uw zoon in Sleptovsk gedood door de ordediensten. Op de dag van zijn begrafenis verbleef u samen met uw dochter R.(...) bij uw broer S. U. (...). 's Nachts vielen leden van de ordediensten op een erg gewelddadige manier zijn huis binnen. Ze voerden een huiszoeking uit. U nam in deze periode verschillende keren contact op met medewerkers van de mensenrechtenorganisatie "Memorial" die informatie over de moord op uw zoon en de invallen bij jullie thuis op hun website plaatsten. Na de dood van uw zoon verbleven u en uw dochter R.(...) samen met zijn vier kinderen op verschillende plaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. De ordediensten hielden jullie in deze periode wel in het oog, maar kwamen niet meer bij jullie langs. Uw kleinzoon V.(...) leed al sinds hij enkele maanden oud was aan een ernstige vorm van TBC. Omwille van jullie problemen met de ordediensten waardoor jullie telkens verhuisden was het niet mogelijk om hem voor een langdurige behandeling in een ziekenhuis te laten opnemen. In 2009 werd een vermeend lid van de rebellengroep van uw zoon aangehouden. Hij vertelde de ordediensten dat uw zoon ergens wapens zou verborgen hebben en dat u en uw dochter R.(...) hiervan op de hoogte waren. Sindsdien vielen de ordediensten meerdere keren bij jullie binnen op verschillende plaatsen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië. Jullie namen opnieuw contact op met medewerkers van de mensenrechtenorganisatie "Memorial" die jullie de raad gaven om het land te verlaten. In januari 2011 vertrok u samen met uw dochter R.(...) en twee kinderen van uw overleden zoon met de wagen naar Wit-Rusland. Daar stapten jullie in een andere wagen waarmee jullie naar België reden. Jullie vroegen op 20 januari 2011 asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw dochter, M. R.(...) (O.V. 6.754.794). In het kader van haar asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw dochter werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing van tweede verzoekster is gemotiveerd door te verwijzen naar de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van haar dochter en die steun vindt in het administratieve dossier. Dit wordt niet betwist in de beroepsakte die tweede verzoekster heeft neergelegd. Deze akte bevat louter grieven en middelen tegen de motieven vervat in de bestreden beslissing van haar dochter, eerste verzoekster. Hetgeen hierna gemotiveerd wordt geldt dan ook voor tweede verzoekster.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. In een eerste en enig middel werpt de eerste verzoekster een schending op van de motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster verzet zich tegen de motivering van de bestreden beslissing en wijst er vooreerst op dat er niet wordt getwijfeld aan haar identiteit, haar afkomst, nationaliteit en de activiteiten in de Russische Federatie. Verzoekster meent voorts wel degelijk een coherent relaas te hebben uiteengezet en betwist met klemt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd. Daarnaast merkt verzoekster op dat de commissaris-generaal zelf stelt dat de situatie in Tsjetstjenië complex is en dat er veel rapportages zijn die melding maken van mensenrechtenschendingen. Verzoekster vraagt zich dan ook af waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat zij zou zijn lastiggevallen naar aanleiding van de activiteiten van haar broer S-K en de (valse) bekentenissen van een kennis van hem; dit gezien de gekende objectieve mensenrechtenschendingen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Volgens het CEDOCA-document opgesteld op datum van 20 juni 2011 en getiteld « *Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië* », opgesteld door het CGVS en waarvan kopie is gevoegd aan het administratief dossier beperkt het geweld in Tsjetsjenië zich reeds enkele jaren niet meer tot het gewapend conflict, maar manifesteert zich vooral in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov die eerder te maken hebben met de consolidatie van een autocratisch bewind. Daarnaast komen ze ook voor in het kader van criminele zaken. De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellen. Dit betekent dat de precieze motivatie voor deze acties niet steeds duidelijk of begrijpbaar is. In gelijkaardige omstandigheden zal dus niet iedereen dezelfde behandeling krijgen of hetzelfde risico lopen.

De schendingen doen zich voor onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering tijdens detentie, buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra. Dit gaat gepaard met een klimaat van straffeloosheid.

Ook gebeuren er nog steeds ontvoeringen in Tsjetsjenië, waarna sommige personen verdwijnen, en waarvoor volgens onafhankelijke waarnemers in de meeste gevallen de Tsjetsjeense autoriteiten verantwoordelijk zijn. Memorial toont aan dat de omstandigheden van de ontvoeringen en verdwijningen in het overgrote deel van de gevallen wijzen op de betrokkenheid van de autoriteiten of van gewapende groepen die met de autoriteiten samenwerken. (...) Vooral sinds in 2009- 2010 de werking van Memorial sterk bemoeilijkt werd en omdat de bevolking bang is om wantoestanden aan te klagen, is het moeilijker geworden om een correct beeld van de situatie te krijgen. Na ontvoeringen of arrestaties worden de opgepakte personen soms geslagen of gefolterd om al dan niet valse bekentenissen over zichzelf, over familieleden of andere af te dwingen. Ook is er nog steeds melding van illegale detentiecentra.

Personen die verdacht worden van hulp aan de strijders kunnen in sommige gevallen een zeer ernstig veiligheidsrisico lopen.

Familieleden van (vermoedelijke) strijders worden door de autoriteiten verantwoordelijk gehouden voor de daden van hun verwanten. De Tsjetsjeense autoriteiten hebben regelmatig waarschuwingen geuit aan de familieleden, dat er represailles zouden volgen als ze hun zonen niet zouden kunnen overhalen om de wapens neer te leggen. Dergelijke represailles doen zich voor onder de vorm van het platbranden van de huizen van familieleden, uitsluiting van de families uit hun leefgemeenschap of vervolging van familieleden. In 2008 en 2009 vonden er meerdere gevallen van brandstichting van de huizen van familieleden van vermeende strijders plaats. Een laatste brandstichting die door Human Rights Watch werd opgetekend, gebeurde in maart 2010 in Shali.

Zoals de mensenrechtenorganisatie Memorial in zijn laatste rapport uiteenzet, zijn statistieken over het aantal slachtoffers, aantal strijders, aantal en soorten gewelddaden niet betrouwbaar. De Russische autoriteiten geven tegenstrijdige informatie en Memorial geeft bij de statistieken die het publiceert aan dat ze slechts het topje van de ijsberg weergeven. Er moet ook opgemerkt worden dat niet noodzakelijk alle incidenten die zich de voorbije periode voordeden, direct aan het conflict gelieerd kunnen worden. Het is niet altijd duidelijk wie de daders zijn, wat de motieven zijn en wat het beoogde doel was. Bovendien is het mogelijk om met zekerheid te weten of zogenaamde vermeende strijders al dan niet effectieve strijders waren. Volgens de autoriteiten zijn de personen die gedood werden tijdens speciale operaties daadwerkelijk strijders, terwijl hun familieleden verklaren dat het burgers waren zonder banden met gewapende groepen. Ook lokale waarnemers en de Raad van Europa verwijzen naar meerdere getuigenissen van gevallen is dat ze voordien door ongeïdentificeerde leden van de ordediensten gearresteerd werden. Sommige van deze slachtoffers zouden geen enkele band met de strijders hebben.

Bovenvermeld document stelt ook dat vrouwenrechten meer en meer geschonden worden in Tsjetsjenië. Niet enkel door de overheid opgelegde regels over kledij voor overheidspersoneel en studenten, maar ook door het gebrek aan bescherming tegen zogenaamde traditionele praktijken zoals gedwongen huwelijken, polygamie, huwelijk van minderjarige meisjes en eremoorden. Memorial is bezorgd over het fenomeen van ontvoeringen van bruiden. In de zomer van 2010 waren er enkele incidenten waarbij vrouwen die zonder hoofddoek op straat liepen, werden beschoten met verf ('paintbal') (p. 6-7).

De Raad stelt vast dat de situatie in Tsjetsjenië zorgwekkend blijft en dat uit bovenvermelde informatie blijkt dat voorzichtigheid geboden is bij de beoordeling van de asielaanvragen van onder meer de familieleden van strijders tegen de Russische strijdkrachten en Tsjetseense overheden en strijdkrachten.

2.4. Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een aantal veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover hij beschikt. Zo wijst verzoekster erop dat de liquidatie van haar broer S-K mee in overweging moet worden genomen én zij benadrukt dat, gezien zij thans de verantwoordelijkheid draagt voor de kinderen van S-K, haar de beschermingsstatus moet worden toegekend. Verzoekster verwijst voorts het begrip "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst én benadrukt dat, bij de beoordeling van de gegrondheid, ook een oordeel over de situatie in het land van herkomst vereist is.

De Raad stelt vast dat de hoedanigheid van strijder van S-K en zijn doding in december 2005 door de ordediensten niet betwist worden. Evenmin wordt betwist dat zijn kinderen op officiële wijze ten laste genomen werden door zijn moeder, tweede verzoekster. De commissaris-generaal heeft deze feiten mee betrokken in zijn besluitvorming, maar vastgesteld dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij na deze feiten en tot aan hun vertrek in januari 2011 het voorwerp waren van vervolging zoals zij aanhalen. Bij gebrek aan het voorleggen van hun binnenlandse paspoorten maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij sindsdien voortdurend in Tsjetsjenië verbleven hebben.

De Raad wijst erop dat het algemeen bekend is dat het voor Tsjetsjenen moeilijk kan zijn om buiten Tsjetsjenië een vluchtalternatief te vinden. Ter zitting leggen verzoekster de getuigenis neer van I. E., een Tsjetseense activist voor Mensenrechten, onder meer voor de Helsinki Federation en voormalig directeur van de *Society of Russian-Chechen Friendship* in Ingoesjetië op het ogenblik dat verzoekster er verbleef. De verwerende partij laat de appreciatie van deze nieuwe stukken over aan de Raad. Verzoekster heeft I.E. reeds vermeld tijdens haar gehoor (p. 12) en stelt dat verzoeksters in 2010 een gesprek met hem hadden in Ingoesjetië. In zijn getuigenis bevestigt I.E. dat hij in februari en maart 2010 onderzoek deed naar de situatie van mensenrechten in de Noord-Kaukasische regio en dat hij een bijeenkomst organiseerde met twee Britse politici waar de tweede verzoekster over de doding van haar zoon en vervolging van haar familie getuigde. Verzoekster wees er ook op dat de echtgenoot van haar zus in de gevangenis verblijft en dit wordt in de getuigenis bevestigd. De Raad stelt vast dat de tweede verzoekster de kinderen van haar zoon ten laste genomen heeft. Ook het feit dat zij alleenstaande Tsjetseense vrouwen zijn en familieleden van een gedode strijder maakt hen kwetsbaar. Verzoeksters hebben de vervolging waarvan zij het voorwerp waren aangeklaagd bij een lokale mensenrechtenorganisatie in Ingoesjetië in aanwezigheid van buitenlandse politici. Alle bovenvermelde elementen maakt het aannemelijk dat verzoeksters in de bijzondere negatieve aandacht van de Tsjetseense of Russische overheden kunnen zijn.

2.5. Verzoeksters hebben de kern van hun asielrelaas aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er geloof worden gehecht aan de door verzoeksters aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag. Het is aannemelijk dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun (impliciete) politieke overtuiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS